Stůj, klidně stůj - Bobek, Pavel

```
    C                        F           C
1. Říkávali:"To je on, ten, co se stále bojí,
                                          G
   to snad ani není chlap, když neumí se prát,"
    C                       F              C
   jeho jméno zapoměli, a kdo chtěl hodit blátem,
                                G            C
   ten klidně blátem házel, ostatní se mohli smát.

2. Nejspíš nikdo nevěděl, co mu jeho táta řekl,
   od té doby uběhla už hezká řádka dní,
   můj soused o tom povídal, že slyšel, dřív než smekl,
   co na srdce mu kladl ve své chvíli poslední.

      C(D,E)                      F(G,A)         C(D,E)
R: "Stůj, klidně stůj a drž se zpátky, chlapče můj,
                             G(A,H)
   od maléru drž se raději dál,
    C(D,E)                   F(G,A)        C(D,E)
   ruku na to dej, špatný příklad ve mně měj,
                               G(A,H)
   já na siláka rád si často hrál,
                                    C(D,E)
   teď vidíš sám, za co můj život stál."

         D                          G           D
3. Pak přešla léta a pravá láska do cesty mu vešla,
                                       A
   byla krásná jako sen, a kdekdo záviděl,
         D                  G            D
   když jednou byla sama, na návštěvu přišlo
                              A              D
   pár nezvaných hostí, každý dělal to, co chtěl.

4. Když pak vstoupil do dveří a uslyšel, jak pláče,
   pochopil, že stane se jen to, co udělá,
   kouk' na obrázek táty a chvíli se mu zdálo,
   že znovu slyší, jako kdysi, ta slova vzdálená.
R:

     E                              A              E
5. Když po stopách těch výtečníků šel rozvážným krokem,
                                          H
   prázdno v duši měl a v očích divný chlad,
        E                           A          E
   jen malou chvíli volali:"To je ten, co se bojí,"
                                     H               E
   pak v tichu náhle byl by slyšet špendlík, kdyby spad'.

6. Jen malá muška na zdi snad podívat se směla
   na spousty boulí, podlitin a různých jiných ran,
   když odcházel, tak oslovil ta sténající těla:
   "Jó, každý totiž uléhá, jak ustele si sám."

Rec: A pro sebe si řekl:

R: Já celý život svůj se držel zpátky, táto můj,
   vždyť vím, že to sis vždycky nejvíc přál,
   však nemá smyslu víc ráně nastavovat líc,
```

```
   když chlapem zkrátka člověk už se stal,
   tak přijde někdy čas, aby se pral.

    E                        A           E
*: Říkávali: "To je on, ten, co se stále bojí ..."
```